

Pactar el 155, el que fa el catalanisme de sempre

written by Redacció Unilateral | 13 de desembre de 2018

El primer 155, o intervenció de l'administració autonòmica catalana, entre l'octubre de 2017 i maig de 2018, va pivotar sobre dues màximes pactades explícitament, entre la part catalana i l'espanyola, segons es va coneixent fruit dels treballs inicials de la Comissió d'Investigació del Parlament de Catalunya, i de com els compareixents preparen les seves aportacions.

D'una banda, mitigar els efectes sobre els administrats, fins i tot al preu d'haver evitat cessar o canviar directors, secretaris o comissionats, de manera que el funcionament ordinari de la Generalitat de Catalunya no quedés afectada en res substancial. I en segon terme, aturar o congelar totes aquelles mesures d'impuls polític o de contingut ideològic que no tinguessin l'aval de la força política majoritària apartada de les seves funcions de direcció, amb alguna excepció prou escandalosa políticament.

Ambdues màximes les van establir conjuntament les persones que la comissió parlamentària segurament citarà a testificar, i políticament es valorarà fins a quin punt aquests acords van minar la pròpia institució o si van suposar una col·laboració gratuïta amb els contraris a la pervivència i creativitat de les institucions catalanes.

El memoràndum preparat per servidors.cat sobre els efectes del 155 al govern de la Generalitat és, malgrat la voluntat exposada d'atenuar-ne els efectes, demolidor, en forma d'acomiadaments indiscriminats (DIPLOCAT, ...), supressió i liquidació d'organismes públics amb funcions rellevants, i pèrdua d'oportunitats de progrés institucional.

Quan tot just incia la seva tasca la comissió d'investigació

parlamentària sobre tots els efectes i danys ocasionats pel 155, l'ambient polític català ja es prepara per encaixar una eventual renovació d'aquest instrument d'intervenció i control, atesa la paràlisi negociadora entre les autoritats catalanes i les espanyoles, a l'hora d'encaminar una sortida al dret d'autodeterminació exercit durant la llarga jornada del primer d'octubre de 2017.

Segons servidors.cat, sota el 155 "l'Administració de la Generalitat no va funcionar amb normalitat, com afirmaven propagandísticament les autoritats espanyoles mentre la mantenien escapçada, vigilada, al ralenti i amb un nivell d'activitat molt inferior a l'habitual. Mai no havia funcionat tan malament". Certament, una administració pública, com també qualsevol col·lectiu o empresa, sense una direcció política o estratègica que impulsi i doni respostes als desafiaments de tots tipus que la societat i l'entorn va plantejant, queda anul·lada i paralytzada. La realitat social prescindeix de les entitats que no interactuen activament amb el seu entorn.

Els directors generals, àdhuc subdirectors, que van viure sota el 155 són els que van mantenir el tremp de l'activitat ordinària de la Generalitat, fins al punt que pels seus empleats i per a qüestions reglades quasi passés desapercebuda l'existència d'aquesta intervenció contrària als plantejaments democràtics de l'autonomia política, en el sentit constitucional espanyol. I per això, la fidelitat nacional o el compromís cívic d'aquests alts càrrecs, a criteri de molts funcionaris, molts d'ells integrats en les ADIC, o Associació en Defensa de les Institucions Catalanes, és molt dubtós.

El catalanisme polític, independentista generalment, davant

del 155 va actuar amb esperit de col·laboració, amb la idea de no perjudicar la ciutadania ni fer evident la injustícia, com si l'agressió institucional que suposa l'aplicació d'aquesta dura mesura fos de la seva responsabilitat. En cap moment, es va plantejar una vaga de zel ni fer el buit als nous caps polítics, establerts des d'Espanya. Majoritàriament els alts càrrecs de l'administració catalana van romandre als seus llocs de treball, consolidant una mesura sense cap valor democràtic.